

חַיֵּב אָדָם לְרֹאוֹת אֶת עַצְמוֹ כְּאִלוֹ הוּא יֵצֵא מִמִּצְרַיִם

מִסְבֵּת
וּקְסֵבֵרֵגוֹר
סֵבֵר הַיְצִיטָה מִמִּצְרַיִם

הַגְּדָה שֶׁל פֶּסַח

הַגְּדָה שֶׁל גְּאֻלָּה - "לְסִיכָךָ אֲנַחְנוּ חַיִּיבִים לְהוֹדוֹת וּלְהַלֵּל", הַגְּדָה מְרִתְקַת הַמִּקְוִיָּשָׁה אֶת נְסִי וְאוֹתוֹת יֵצִיאַת מִצְרַיִם וְעֶשֶׂר הַמִּכּוֹת בַּחַוִּית תְּנוּעָה, בְּבַחֲיִגַת "וּלְמַעַן תִּסְפֹּר... אֵת אֲשֶׁר הִתְעַלְלֵתִי בְּמִצְרַיִם". הַסְּפֹר מֵתוֹךְ הַהַגְּדָה מוֹעֲנִיק תְּחוּשַׁת הַלֵּל וְהוֹדָיָה וּמְאֻפְשֵׁר לְקַיֵּם אֶת מִצְוַת "וְהַגְּדַת לְבִנְךָ" בְּהַדּוֹר וּבְשִׂמְחָה. וְכֹל הַמְרַבֵּה לְסַפֵּר בִּיֵצִיאַת מִצְרַיִם - הֵרִיזָהּ מִשְׁבַּח!

שְׂרִיפַת חֲמֵץ

מִשְׁכִּימִין בְּבֶקֶר מְקַדֵּם כְּדֵי לְהַסְפִּיק לְאֹכַל הַחֲמֵץ וּלְבַעֲרוֹ לִפְנֵי זְמַן אֲסוּרוֹ, וְיִזְהַר שֶׁיִּקְבַּל הַחֲמֵץ אֲפִן יִשְׂרָף כִּרְאוּי עַד שְׁלֵי-יָהָא רְאוּי לְאֹכִילַת כֶּלֶב וּלְאַחַר. הַשְׂרִיפָה יִחֹזַר וּיִבְטַל אֶת הַחֲמֵץ בְּסִיו וּבְלֵבוֹ.

לפני שריפת החמץ נוהגים לומר:

הַנְּנִי מוֹכֵן וּמוֹזְקֵן לְקַדְמֵי מַצּוֹת עֲשֵׂה שֶׁל שְׂרִיפַת חֲמֵץ, לְשֵׁם יְחֹזֵר קוֹדֶשׁא בְּרִיקָה הוּא וְשִׁבְיָתִיהָ עַל יְדֵי הַהוּא שְׂמִיד וְנִעְלָם בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל; וְיֵהִי נֹעֵם יְיָ אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָה עָלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָהוּ;

ומיד אחר השריפה יבטל החמץ, ויאמר:

כָּל חֲמִירָא וְחֲמִיעָא דְאִיפָא בְּרִשׁוּתִי, דְחִזִּיתָהּ וְדָלָא חִזִּיתָהּ. דְחֲמִתִּיהָ וְדָלָא חֲמִתִּיהָ, דְבַעֲרַתָּהּ וְדָלָא בַעֲרַתָּהּ. לְכַמְלֵ וְלִהְיוּ הַפְּקָר בְּעַפְרָא דְאַרְעָא;

תמילה לאחר שריפת החמץ וביטולו

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְאַלְהֵינוּ אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתַּרְחֵם עָלֵינוּ וְתַצִּילֵנוּ מֵאֲסוּרֵי חֲמֵץ אֲפִילוּ מִכֵּל שֶׁהוּא, לָנוּ וּלְכָל בְּנֵי בֵּיתֵנוּ וְלְכָל יִשְׂרָאֵל, בְּשָׁנָה זוֹ וּבְכָל שָׁנָה וְשָׁנָה כָּל יְמֵי חַיֵּינוּ, וּבְשֵׁם שְׁבִיעֵרְנוּ הַחֲמֵץ מִפְּתֵינוּ וְשִׂרְפְּנוּהוּ, כִּי תִזְכְּנוּ לְבַעֵר הַיֵּצֵר הָרָע מִקִּרְבְּנוּ תְּמִיד כָּל יְמֵי חַיֵּינוּ, וְתִזְכְּנוּ לְדַבֵּק כִּי וּבְתוֹרָתְךָ וְאַהֲבָתְךָ וְלְדַבֵּק בְּיֵצֵר הַטּוֹב תְּמִיד, אֲנַחְנוּ וְנִרְעֵנוּ וְנִרְעֵנוּ מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם, כֵּן יְהִי רְצוֹן אֲמוֹן:

קדש

מיד קשחזור מבית הכנסת ילבש את הקיטל, ונוהגים לחלק לילדים קליות ואגוזים, כדי שיבחינו בשוני מימים אחרים וישאלו מה פשרו.

מדיחים את הגביע ומוזגים את היין לקדוש. ראוי שבעל הבית לא ימוג לעצמו, אלא אחר ימוג לו דרך חרות. יש נוהגים שכל המסבים אומרים את נסח הקדוש מלה במלה עם המקדש. לילדי הקדוש יכון שעומד לקיים מצות קדוש ומצות שתית כוס ראשונה מארבע כוסות. בברכת "שהחיינו" יכון על כל מצורת הלילה: ארבע כוסות, מצה ומרור, וספור יציאת מצרים.

יש נוהגים לומר לפני הקדוש נסח זה:

הַנְּגִי מוכן ומזומן לקיים מצות כוס ראשון מארבע כוסות. לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל, ויהי נועם אדני אלהינו עלינו, ומעשה ידניו בוננה עלינו, ומעשה ידניו בוננהו:

קשחל יום טוב בשבת, מתחילים כאן:

ויהי ערב ויהי בקר:

יום הששי, ויכלו השמים והארץ וכל צבאם: ויכל אלהים ביום השביעי מלאכתו אשר עשה, וישבת ביום השביעי מכל מלאכתו אשר עשה: ויברך אלהים את יום השביעי ויקדש אתו, כי בו ישבת מכל מלאכתו אשר ברא אלהים לעשות:

בחול מתחילים כאן:

סברי מרגן ורנגן ורבותי:

ברוך אתה יי
אלהינו מלך העולם,
בוֹרֵא פְּרֵי הַגֶּפֶן:

וַיּוֹצֵאֵנוּ יְיָ מִמִּצְרַיִם בְּיַד חֲזָקָה
וּבְזֵרַע נְטוּיָה וּבְמַרְאֵ אֱדוּל
וּבְאֵתוֹת וּבְמוֹפְתִים:

מכת צפרדע

ויש אהרן את ידו על מימי
מצרים ותעל ד־צפרדע ותכס
את ארץ מצרים

מכת ערוב

ויעש ד' בן ויבא ערב כבוד
ביתה פרעה ובית עבדיו ובכל
ארץ מצרים תשרות הארץ
מפני הערב

מכת ברד

ויהי ברד ואש מתלקחת בתוך
הברד כבד מאד אשד לא
היה כמדד בכל ארץ מצרים
מאז היתה לגוי ויקר הברד
בכל ארץ מצרים את כל אשד
בשדה מאדם ועד בהמה ואת
כל עשב והשדה הזה הברד
ואת כל עץ השדה שבד